



Arrestnummer C1 1313 / 2016
Repertoriumnummer 2016 / 3350
Datum van uitspraak 14 oktober 2016
Notitienummer griffie 2016/NT/127
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/354 2016/VJ11/127

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 18 OKT. 2016
Niet te registreren 
Anja WILLEMS Inspecteur a.i.

COVER 01-00000687045-0001-0045-01-01-1



2016/PGG/354 - 2016/VJ11/127**Not.nr. BG.66.H2.150069-12-KOGP**

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. 1377

geboren te

wonende te

- eerste beklaagde -

2. nr. 1374

met maatschappelijke zetel te

ingeschreven met KBO-nummer

- tweede beklaagde -

verdacht van:

Te ()

De eerste en de tweede

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A. op niet nader te bepalen data, van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012

opzettelijk of, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, handelingen gesteld te hebben waardoor een met bomen begroeide oppervlakte als vermeld in artikel 3, §1 en §2, van het Bosdecreet van 13 juni 1990, geheel of gedeeltelijk verdwijnt en er aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven, het ontbossen van 0,25 hectare met het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen en gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, zijnde parkgebied

PAGE 01-00000687045-0002-0045-01-01-4



Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3quinquies al. 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,
(BG63.H2.15070/12)

B. Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

1. vanaf minstens 30 juli 2012 tot 14 oktober 2013

het achterlaten van slib op perceel 211 afkomstig van het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel

(BG66.H2.150069/12)

2. vanaf minstens 30 juli 2012 tot 14 oktober 2013

het achterlaten van mosselschelpen in een aangelegde put op perceel

(BG64.H2.150072/12)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

C. op niet nader te bepalen data, meermaals, van 30 juli 2012 tot en met 12 september 2012

opzettelijk de opgelegde bestuurlijke maatregel, zijnde de onmiddellijke stopzetting van de werken, te hebben genegeerd

1. door de centrale hopen aarde te hebben verwerkt/verplaatst

2. door het plaatsen van heras-hekken, het egaliseren van de grond rond de niet vergunde constructie, de boomstammen te verwerken en het verwerken van aarde

(BG63.H2.150070/12, BG64.H2.150073/12, BG66.97.1349/12, BG66.H2.150084/12)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. § 2 1° van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

D. bij inbreuk op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of



het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, het optrekken of plaatsen van een constructie,

1. op niet nader te bepalen data, van 1 januari 2011 tot en met 30 juli 2012

een constructie van 24 op 8 meter voorzien van zonnepanelen, dienstig voor de opslag van machines, op perceel

2. vanaf niet nader te bepalen datum, van 1 januari 2011 tot en met 30 juli 2012 (uitvoeren wederrechtelijke handelingen) tot en met 14 oktober 2013

een constructie van ongeveer 24 op 8 meter voorzien van zonnepanelen, dienstig voor de opslag van machines, op perceel in stand gehouden te hebben

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald parkgebied volgens het gewestplan (BG66.H2.150069/12)

E. bij inbreuk op artikel 4.2.1. 2° strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning met bomen begroeide oppervlakten, vermeld in artikel 3, §1 en §2, van het bosdecreet van 13 juni 1990 ontbost te hebben, zoals vermeld in artikel 4, 15°, van dat decreet,

1. op niet nader te bepalen data van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012

het ontbossen van ongeveer een 0,25 hectare met het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen en

2. vanaf niet nader te bepalen datum, van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012, tot 14 oktober 2013

de ontbossing van 0,25 hectare met het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen en in stand gehouden te hebben

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald parkgebied volgens het gewestplan



(BG66.H2.150069/12)

F. bij inbreuk op 4.2.1.4°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgediept te hebben waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt

1. op niet nader te bepalen data, meermaals, van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012

- a) het afschrappen van de toplaag van de centrale toegangsdreef op perceel
- b) het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen en
- c) het aanleggen van een gracht op de scheiding van percelen en
- d) het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel en achterlaten op perceel

2. vanaf niet nader te bepalen datum, van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012, tot 14 oktober 2013

- a) het afschrappen van de toplaag van de centrale toegangsdreef op perceel , in stand gehouden te hebben
- b) het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen en , in stand gehouden te hebben
- c) het aanleggen van een gracht op de scheiding van percelen en , in stand gehouden te hebben
- d) het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel en achterlaten op perceel , in stand gehouden te hebben

3. op niet nader te bepalen data van 30 juli 2012 tot en met 13 augustus 2012

- a) het aanleggen van 'wallen' met de afgeschraapte bosbodem van percelen en
- b) het graven van een put, gevuld met mosselschelpen en afgedekt met takken, op perceel

4. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 30 juli 2012 tot en met 13 augustus 2012, tot 14 oktober 2013

- a) het aanleggen van 'wallen' met de afgeschraapte bosbodem van percelen en , in stand gehouden te hebben

PAGE 01-00000687045-0005-0045-01-01-4



b) het graven van een put, gevuld met mosselschelpen en afgedekt met takken, op perceel in stand gehouden te hebben

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald parkgebied volgens het gewestplan

(BG66.H2.150069/12)

Met samenhang

G. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2011 tot en met 30 juli 2012

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 97 §2 1., van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zonder toestemming van de bosbeheerder noch machtiging van het Agentschap, in privé-bossen, een constructie van 24 op 8 meter voorzien van zonnepanelen, dienstig voor de opslag van machines, op perceel

(BG63.H2.150070/12)

H. vanaf minstens 30 juli 2012 tot 14 oktober 2013

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 97 §2 4., van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zonder toestemming van de bosbeheerder noch machtiging van het Agentschap, in privé-bossen, het achterlaten van slib op perceel afkomstig van het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel

(BG66.H2.150069/12)

I. vanaf minstens 30 juli 2012 tot 14 oktober 2013

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 97 §2 4., van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zonder toestemming van de bosbeheerder noch machtiging van het Agentschap, in privé-bossen, het achterlaten van mosselschelpen in een aangelegde put op perceel. (artikel 97 §2 4.)

(BG64.H2.150072/12)

J. op niet nader te bepalen data, meermaals, van 1 januari 2011 tot en met 30 juli 2012,

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 97 §2 5., van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zonder toestemming van de bosbeheerder noch machtiging van het Agentschap, in privé-bossen, bomen te hebben beschadigd, planten te hebben weggenomen, uitgerukt of afgesneden, meer bepaald grove den en Douglas-den

(BG63.H2.150070/12)



K. op niet nader te bepalen data, meermaals, van 1 januari 2011 tot en met minstens 30 juli 2012

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 96 van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zonder machtiging van het Agentschap of buiten de gevallen of onder de voorwaarden voorzien in het goedgekeurd beheersplan te zijn overgegaan tot ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel- of de kruidlaag of de boomlaag,

1. het afschrappen van de toplaag van de centrale toegangsdreef op perceel
2. het afschrappen van de bosbodem op 2 hopen, op percelen : en :
3. het aanleggen van een gracht op de scheiding van percelen : en :
4. het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel : en achterlaten van het slijb op perceel :

(BG63.H2.1500070/12)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1. § 1 al.1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen D, E en F gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, in de zin van artikel 6.1.1. al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zijnde aannemer.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G, H, I, J en K de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

- perceel :

ligging:

aard en oppervlakte: |

wijk en nummer van het kadaster: |

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: |

- perceel

ligging:

aard en oppervlakte:

wijk en nummer van het kadaster: |

PAGE 01-00000687045-0007-0045-01-01-4



en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

- percelen:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

op , wonende te

met ondernemingsnummer

geboren te

) en

met zetel te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op

- percelen:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

: ligging:

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

op , wonende te

met ondernemingsnummer

geboren te

en

met zetel te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op

PAGE 01-00000687045-0008-0045-01-01-4



* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 20 januari 2016 op tegenspraak als volgt:

"In hoofde van de eerste beklaagde

Verklaart de feiten sub A, B1, B2, C1, C2, D1, D2, E1, E2, F1a, F1b, F1c, F1d, F2a, F2b, F2c, F2d, F3a, F3b, F4a, F4b, G, H, I, J, K1, K2, K3 en K4 bewezen en veroordeelt de beklaagde uit dien hoofde, voor al deze feiten samen, tot een **geldboete van TWEEDUIZEND (2 000,00) EUR.**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met **vijftig decimes** verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **TWAALFDUIZEND (12 000,00) EUR.**

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **drie maanden.**

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉN EN VIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013) (artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie (1)).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 50 decimes = 150,00 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikel 29 al. 1 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **326,71 EUR.**

Legt de kosten van het geding, in zijn hoofde begroot op **21,00 EUR** ten laste van de Staat.

In hoofde van de tweede beklaagde

PAGE 01-00000687045-0009-0045-01-01-4



Verklaart de feiten sub A, B1, B2, C1, C2, D1, D2, E1, E2, F1a, F1b, F1c, F1d, F2a, F2b, F2c, F2d, F3a, F3b, F4a, F4b, G, H, I, J, K1, K2, K3 en K4 bewezen en veroordeelt de beklaagde uit dien hoofde, voor al deze feiten samen, tot een geldboete van **TWEEDUIZEND (2 000,00) EUR**.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003, voormelde geldboete met vijftig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **TWAALFDUIZEND (12 000,00) EUR**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉN EN VUFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013) (artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie (1)).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van **VIJF EN TWINTIG EUR + 50 decimes = 150,00 EUR** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikel 29 al. 1 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op **326,71 EUR**.

Beveelt de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal gekend als

In de

oorspronkelijke toestand, dit door:

1. Heraanplanten bomen conform voorgaande toestand
2. Verwijderen van niet alle bodemeigen gestorte materialen (stenen, mosselafval, vet,...)
3. Verwijderen van nieuw aangelegde toegangen, wegenis of oprit
4. Herstellen van het reliëf in de voorgaande toestand
5. Verwijderen bijgebouwde constructie inclusief verwijderen van zonnepanelen
6. Verwijderen van hekken en poorten verder gelegen dan 30m van de woning

De heraanplant van bomen en herstellen van de oorspronkelijke bodem en reliëf dient te gebeuren conform de instructies van het agentschap Natuur en Bos

PAGE 01-00000687045-0010-0045-01-01-4



(de afbraak betreft steeds inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van afbraakmaterialen van het terrein.

binnen een termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzelen overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een dwangsom zal worden verbeurd van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Houdt in toepassing van art. 4 V. T. Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1994, 28 maart 2000 en 13 april 2005 ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 29 januari 2016 door beide beklagden tegen alle beschikkingen;
- 8 februari 2016 door het openbaar ministerie bij toepassing van artikel 205 Wetboek van Strafvordering, zoals het luidde op datum van het instellen van dit hoger beroep.

1.3.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 10 maart 2016 van dlt hof, zelfde kamer, waarbij de zaak, na bepaling van conclusietermijnen, werd uitgesteld naar de openbare terechtzitting van vrijdag 29 april 2016.

1.4.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 29 april 2016 in het Nederlands:

- de beklagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Dries Pattyn, advocaat met kantoor te Sint-Michiels,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.



2.1.

De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Ze zijn ontvankelijk.

2.2.

De dagvaarding werd overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar de onroerende goederen vermeld in de telastleggingen D1, D2, E1, E2, F1, a tot en met d, F2, a tot en met d, F3, a en b, en F4, a en b, gelegen zijn. De dagvaarding is voor de telastleggingen D1, D2, E1, E2, F1, a tot en met d, F2, a tot en met d, F3, a en b, en F4, a en b, overeenkomstig artikel 6.2.1., eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) ontvankelijk. De dagvaarding vermeldt overeenkomstig artikel 6.2.1., vierde lid VCRO de kadastrale omschrijving van de onroerende goederen die het voorwerp zijn van die telastleggingen en identificeert de eigenaar ervan, met dien verstande dat wat de percelen en betreft de oppervlakte ervan foutief werd vermeld en wordt verbeterd zoals hierna in randnummer 3.6. vermeld.

3.1.

Het hof verbetert een materiële vergetelheid in de telastleggingen D, E en F door telkens na de vermelde artikelen 4.2.1.1° a) (telastlegging D), 4.2.1.2° (telastlegging E) en 4.2.1.4° (telastlegging F) de tekst "*Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*" toe te voegen.

3.2.

In de telastleggingen D1 en G dienen na de woorden "*op perceel*" telkens de woorden "*te hebben opgericht*" te worden toegevoegd. Het betreft tevens de verbetering van een materiële vergetelheid.

3.3.

In de telastleggingen A, B1, B2, E1, E2, F1, F2, H, I en K dient in de tijdsbepalingen telkens het woord "*minstens*" te worden weggelaten.

Immers kan de rechter door de toevoeging van het woord "*minstens*" niet gevat zijn voor andere feiten dan deze die duidelijk en ondubbelzinnig bij hem door de aanhangig makende akte zijn aanhangig gemaakt en waarover de beklaagden met kennis van zaken hun verdediging hebben kunnen voeren.

3.4.

De voormelde verbeteringen betreffen telkens de verbeteringen van louter materiële verschrijvingen of vergetelheden die de in de voormelde telastleggingen aangehaalde feiten onverlet laten. Het is over de aldus verbeterde telastleggingen A, B1, B2, D, E1, E2, F1, F2, G, H, I en K dat tegenspraak werd gevoerd.

Telkens hierna wordt verwezen naar de voormelde telastleggingen, betreft het de aldus verbeterde telastleggingen.



3.5.

In de dagvaarding zijn voor de percelen

en gelegen te), afdeling
, overbodig de eigendomstitel (ook deels foutief aangezien de tweede beklaagde
blijkens de hypothecaire gegevens geen vruchtgebruiker is van de percelen
en en de eerste beklaagde er de volle
eigenaar van is), en de kadastrale gegevens vermeld: uit de telastleggingen en de gegevens
van het strafdossier die daarop betrekking hebben blijkt immers niet dat de vervolging
betrekking heeft op misdrijven die op die percelen zouden zijn gepleegd.

De vermelding in de dagvaarding van de percelen met nummers

en dient dan ook te
worden weggelaten.

3.6.

Het hof stelt vast dat gelet op het kadastraal uittreksel in het strafdossier, in de dagvaarding
de oppervlakte van de percelen met nummers en gelegen te
, moet worden verbeterd als volgt:

- perceel : 49 a 90 ca
- perceel : 38 a 50 ca.

4.1.

Op 30 juli 2012 omstreeks 14.00 uur begaven
gewestelijk toezichthouder
voor het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) te Brugge, en een medewerker zich naar de
, dit na een anonieme telefonische aangifte dat er in de
bossen gelegen aan de "werken" plaatsvonden (aanvankelijk PV
BG.66B.H2.150069/12, kaft 2). Zij begaven zich naar de percelen kadastraal gekend als
en "stapten deze af".

De percelen zijn volgens het gewestplan gelegen in ruimtelijk kwetsbaar
gebied, namelijk parkgebied.

De bossen betreffen privé-bossen waarin zich op het perceel een woning bevindt. De
voormelde percelen zijn sinds 1 maart 2004 eigendom van de eerste beklaagde
en deels, namelijk de percelen met nummers

in vruchtgebruik door de tweede beklaagde

Voor het bos bestaat een bosbeheersplan, opgesteld door de vorige eigenaar, en
goedgekeurd op 29 mei 1997 voor een duur van 20 jaar.

De toezichthouder stelde vast dat:

- op de centrale toegangsdroef met kadasternummer de toplaag van de droef was
afgeschraapt, de grond ervan werd gedeponeed vlak naast de droef tussen de bomen en



het hoogteverschil tussen het afgeschraapte deel van de dreef en het nog niet afgeschraapte deel ongeveer 40 cm bedroeg;

- op de scheiding van de percelen en , die de scheiding tussen de tuin en de bosdreef was, een vermoedelijk nieuwe gracht werd gegraven;
- op een perceel eigendom van de stad met nummer de afwateringsgracht werd geruimd en de specie ervan deels werd uitgevoerd over de dreef en in hopen naast de gracht op perceel lag; volgens de toezichthouder werd er geen normale ruiming uitgevoerd, aangezien sommige hopen minerale bodem bevatten, evenals ijzerzandsteen;
- op het perceel stapels hout en tronken met wortelstel lagen van gerooide bomen; de tronken werden door de toezichthouder herkend als afkomstig van Grove den (*Pinus Sylvestris*) en van Douglas-den (*Pinus Nigra*);
- op de percelen en ongeveer een halve hectare werd ontbost, de vlakke helemaal kaal was, en de bosbodem tot op de minerale bodem was afgeschraapt en op twee centrale hopen was geplaatst;
- op perceel een constructie werd geplaatst, bestaande uit geheide palen waarop een schuine dakconstructie werd geplaatst voorzien van zonnepanelen; enkele machines waren onder dat dak opgesteld.

De toezichthouder belde aan en opende de deur van de woning. beweerde dat hij beschikte over een bosbeheerplan dat bijgevoegd was bij de verkoopakte en dat hij het recht had "naaldhout te vervangen door loofhout". De toezichthouder vroeg aan om hem te vergezellen om de vaststellingen te toetsen aan het bosbeheerplan, maar dit bleek niet te kunnen omdat op dat ogenblik andere verplichtingen had.

De toezichthouder deelde aan mee dat de werken mondeling werden stilgelegd en dat de stillegging mits een bestuurlijke maatregel schriftelijk zou worden bekrachtigd. De mondelinge stillegging werd schriftelijk bevestigd bij besluit van 10 augustus 2012 (kaft 3, stuk 1). Deze maatregel werd aangetekend opgestuurd naar maar werd niet afgehaald.

Toen de toezichthouder en zijn medewerker zich met de wagen wilden verwijderen stapten en zijn zoon naar hen toe en eiste dat zij de klager bekend zouden maken. Daarop werd niet ingegaan.

Bij een telefonisch contact op 6 augustus 2012 van de toezichthouder met om op 7 augustus 2012 ter plaatse te zijn voor verdere vaststellingen, eiste terug dat de toezichthouder de klagers zou bekendmaken en zei hij onder meer dat de toezichthouder het niet moest wagen "nog een voet op zijn perceel te zetten".

Op een uitnodiging tot verhoor op 23 augustus 2012 werd door niet ingegaan.



4.2.

Op 13 augustus 2012 begaf toezichthouder zich met een inspecteur van de lokale politie terug ter plaatse om de oppervlakte van de ontbossing en van de constructie met zonnepanelen te kunnen opmeten (navolgend PV BG.66B.H2.150069/12-01, kaft 2, stukken 54 - 67). Volgens de toezichthouder werd de politie meegevraagd omwille van de eerder geuite bedreigingen door

Bij hun aankomst zagen zij dat de ingang van het domein was afgezet met hekkens, dienstig om werven af te sluiten (zie kaft 2, foto op stuk 57). Zij openden de hekkens en begaven zich op de centrale toegangsdreef. Een wagen met de echtgenote of vriendin van kwam naar hen toegerezen. De vrouw zei op vraag van de toezichthouder dat thuis was.

De toezichthouder stelde vast dat ondanks de opgelegde bestuurlijke maatregel tot stopzetting van de werken er bijkomende werken waren uitgevoerd, namelijk vooral grondwerken, waarbij de gestapelde centrale hopen deels werden verwerkt in "wallen" en deels werden uitgevoerd op boswegen.

Er werd verder vastgesteld dat:

- op een kleinere dreef ten westen van de woning een aarden wal werd opgeworpen met grond, vermoedelijk afkomstig van de afgravingen op het terrein;
- op perceel een put werd gegraven van ongeveer 3 kubieke meter, de put was toegedekt met takken en de put gevuld was met mosselschelpen;
- op de percelen en ook werd gewerkt, doordat er een soort dreefje/toegangsweg was gemaakt;
- op perceel een aantal tronken met wortelstel lagen en dat er een witte toegangspoort op stond (kaft 2, foto op stuk 64);
- op de meest westelijke dreef op perceel het uitgesmeerd slib veel schelpmateriaal bevatte (kaft 2, foto's op stuk 65).

De toezichthouder hing vervolgens ter hoogte van de toegangspoort in de een schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van de werken uit, bestaande uit het wijzigen van de bosbodem/ontbossing/reliëfwijziging en inbreuken op de ruimtelijke ordening. De staking van de inbreuken op de ruimtelijke ordening werd schriftelijk bekrachtigd op 16 augustus 2012 door de stedenbouwkundig inspecteur (kaft 2, stukken 69-71).

Bij aanbellen aan de woning na de vaststellingen en het uithangen van het stakingsbevel deed niemand open.

In antwoord op een kantschrift van de procureur des Konings te Kortrijk van 3 september 2012 op onder meer de vraag of het afgraven van de toplaag van de dreef in aanmerking kwam voor machtiging of viel onder de voorwaarden van het beheersplan op grond van artikel 96 Bosdecreet, antwoordde de toezichthouder bij proces-verbaal van 18 september



2012 dat in het bosbeheerplan daarover niets was vermeld, en dat had meegedeeld dat hij het afschrapen deed omdat de dreef stilaan dichtgroeide en dat hij van oordeel was dat de simpelste manier om de dreef te herstellen erin zou bestaan de bodem af te schrapen en alle beplanting aldus te verwijderen en ze onder de aardlaag te bedekken.

4.3.

Op 4 september 2012 machtigde de politierechter te aan toezichthouder
visitatie te verrichten en toegang te nemen in de huizen, panden en erven op het
adres te , percelen , afdeling

en . De machtiging was geldig voor een periode van één maand vanaf 10 september 2012 (zie bijlage 1 bij aanvankelijk pv BG.66B.H2.150084/12, kaft 8, stuk 2).

Op 12 september 2012 begaf de toezichthouder zich met leden van de lokale politie en een natuurinspecteur in opleiding naar het (aanvankelijk pv BG.66B.H2.150084/12, kaft 8, stuk 2).

Hij stelde vast dat het stakingsbevel van 13 augustus 2012, bekrachtigd op 16 augustus 2012, niet werd nageleefd ingevolge de volgende vastgestelde handelingen en werken:

- er werd een tweede rij Heras hekkens in het bos geplaatst, volgens de toezichthouder om de controle en het toezicht te verhinderen of minstens te bemoeilijken;
 - alle aanwezige machines werden verplaatst;
 - de grond onder en rond de niet vergunde constructie met de zonnepanelen werd geëgaliseerd;
 - de hoop met bosstammen was geslonken; sommige boomstammen werden verzaagd en gestapeld onder de niet vergunde constructie, andere werden verplaatst;
 - de aarden wal ten westen van het huis werd deels afgegraven en de grond werd uitgespreid over de dreef;
 - de rest van de centrale hopen was verdwenen;
 - een hoop aarde was verdwenen;
 - de put gevuld met mosselschelpen werd aangeroerd; de takken waren deels verdwenen;
- de toezichthouder vermeldde dat hij een sterk vermoeden had dat er bijkomend mosselschelpen in de put waren gedeponeerd.

De eerste beklaagde kon niet worden bereikt in zijn woning en via gsm.

Hij ging daarna ook niet in op het hem aangetekend opgestuurd verzoek tot verhoor.

Er werd na de visitatie een nieuw stakingsbevel opgehangen aan de toegangspoort in de tot onmiddellijke staking van: "werken en handelingen van gelijk welke aard in de bospercelen en de ontboste terreinen gelegen ; kadastraal gekend als tot en met en tot en met ". De 'bedrijfsuren' van de tractoren, dit is de kilometertellers, werden ook gefotografeerd om



elke mogelijke betwisting over een eventuele tweede doorbreking te kunnen weerleggen (zie de foto's bij het aanvankelijk pv BG.66B.H2.150084/12, kaft 8, stuk 2). Dit stakingsbevel werd door de stedenbouwkundig inspecteur op 24 september 2012 schriftelijk bekrachtigd.

4.4.

Aan de eerste beklagde werd op 4 oktober 2012 een administratieve geldboete opgelegd voor het doorbreken van het stakingsbevel van 12 augustus 2012. Bij vonnis van de toenmalige rechtbank van eerste aanleg Brugge van 17 juni 2014 werd het verzet van tegen het dwangbevel van 10 januari 2013 tot betaling van de administratieve geldboete ongegrond verklaard (zie stuk 24 strafdossier, gevoegd tijdens de behandeling van de zaak voor de eerste rechter).

5.1.

De beklagden voeren aan dat de toezichthouders en de politieambtenaren onrechtmatig toegang hebben genomen tot hun eigendom en aldus hun recht op bescherming van hun woning en van hun persoonlijke levenssfeer hebben miskend. Zij stellen dat alle bewijzen voortvloeien uit onrechtmatig bewijs en dat er dus geen rechtmatig verkregen bewijzen zijn. Zij vragen dat zij worden ontslagen van rechtsvervolging.

De beklagden wijzen er op dat op het perceel de woning staat die de eerste beklagde bewoont en dat alle andere percelen aanhorigheden vormen van de woning: de privéwoning en alle omliggende percelen vormen een aaneengesloten gebied, dat is afgesloten met afsluitingen, onder andere prikkeldraad zoals voorzien in het bosbeheersplan en een toegangshek. Volgens het bosbeheersplan is het bos niet toegankelijk.

De beklagden stellen dat alle uitgevoerde onderzoeken en zoekingen gebeurden met schending van de artikelen 15 en 22 Gecoördineerde Grondwet, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

5.2.

Artikel 6.1.5 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

"Onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, zijn de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten [of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden] in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel. Van elk proces-verbaal waarin een misdrijf in de zin van artikel 6.1.1 wordt vastgesteld, wordt een afschrift bezorgd aan de overheden, bedoeld in artikel 6.1.41, §1, eerste lid.



De in het eerste lid vermelde agenten, officieren van de gerechtelijke politie en ambtenaren hebben toegang tot de bouwplaats en de gebouwen om alle nodige opsporingen en vaststellingen te verrichten.

Als deze verrichtingen de kenmerken van een huiszoeking dragen, mogen ze enkel worden uitgevoerd op voorwaarde dat de politierechter daartoe een machtiging heeft verstrekt.

Om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen in een proces-verbaal krijgen de stedenbouwkundige inspecteurs de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie hulpofficier van de procureur des Konings."

5.3.

De bescherming van het privéleven van de burgers, die onder meer de bepalingen inzake de onschendbaarheid van de woning beogen te garanderen, strekt zich uit tot de aanhorigheden van de woning, doch op voorwaarde dat die aanpalend zijn aan de woning en een besloten karakter hebben.

Volgens artikel 480 Strafwetboek dienen als aanhorigheden van een bewoond huis te worden beschouwd: de binnenplaatsen, neerhoven, tuinen en alle andere besloten erven, alsook de schuren, stallen en alle andere bouwwerken die zich daarin bevinden, onverschillig waarvoor zij gebruikt worden, zelfs wanneer zij een afzonderlijke ruimte vormen binnen de algemene omheining.

Of een plaats of gebouw een aanhorigheid uitmaakt van een woning is een feitelijke beoordeling waarbij onder meer de ligging, de afscherming, de aanwending, de toegang en het privaat karakter van de plaats of het gebouw in rekening komen.

5.4.

Het bewuste bos, dat een privébos is, is een aanhorigheid van de privéwoning die door de eerste beklagde wordt bewoond: het bos ligt aangesloten aan de woning die door de eerste beklagde en zijn gezin daadwerkelijk wordt bewoond en vormt er één geheel mee, zoals ook blijkt uit de luchtfoto's.

Het bos genoot derhalve in beginsel de bescherming van de artikelen 15 en 22 Gecoördineerde Grondwet, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

5.5.

Toezihtouder vermelde in zijn aanvankelijk proces-verbaal BG.66B.H2.150069/12 dat hij zich naar aanleiding van een anonieme telefonische aangifte op het centrale nummer van het Agentschap voor Natuur en Bos met de melding "dat er werken aan de gang zijn in de bossen gelegen in de " begaf



naar de betreffende percelen aan de . Hij was vergezeld door een medewerker bij
de cel Natuurinspectie West-Vlaanderen

De toezichthouder vermeldde in zijn proces-verbaal dat hij handelde in zijn hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie/gewestelijk toezichthouder voor het Agentschap voor Natuur en Bos te Brugge (Sint-Michiels), en dat hij in uniform was en drager van de legitimatiekaart. Ook de andere medewerker bij de cel Natuurinspectie had de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

De vermelde toezichthouder behoort, anders dan de beklaagden in conclusie aanvoeren, tot de ambtenaren die zijn aangewezen om inbreuken op artikel 4.2.1, 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal en met betrekking tot deze inbreuken stakingsbevelen, zoals bedoeld in artikel 6.1.47 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, uit te vaardigen. Hij werd hiertoe aangesteld bij besluit van 27 februari 2012 van de administrateur-generaal van het agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 7 maart 2012, p. 14166 - 14167, dat in werking trad op 1 maart 2012. Hij was dus ook bevoegd om inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op te sporen en vast te stellen en desgevallend een machtiging in toepassing van artikel 6.1.5 van deze codex te vragen.

5.6.

Krachtens 107bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990 gebeurt voor dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten het uitoefenen van toezicht, het opleggen van bestuurlijke maatregelen, het onderzoeken van milieu-inbreuken, het opleggen van bestuurlijke geldboeten, het innen en Invorderen van verschuldigde bedragen, het opsporen van milieumisdrijven, het strafrechtelijk sanctioneren van milieumisdrijven en het opleggen van veiligheidsmaatregelen volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende Algemene Bepalingen inzake Milieubeleid (Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid).

Krachtens artikel 16.1.1.14° Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid zijn de bepalingen van titel XVI Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid van toepassing op het Bosdecreet.

Artikel 16.3.8., § 2 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, dat deel uitmaakt van hoofdstuk III, Toezicht, van Titel XVI, Toezicht, Handhaving en Veiligheidsmaatregelen van het vermelde decreet, bepaalt dat de gewestelijke toezichthouders die toezicht uitoefenen op onder meer het decreet vermeld in artikel 16.1.1., 14°, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, dit is het Bosdecreet, ook de hoedanigheid kunnen hebben van officier van gerechtelijke politie.



In zijn arrest nr. 134/2015 van 1 oktober 2015 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat artikel 16.3.8., § 2 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

Artikel 16.3.10 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid luidt onder andere:

"Bij de uitvoering van hun toezichtopdrachten beschikken toezichthouders over de volgende toezichtrechten :

1° het recht op toegang, vermeld in artikel 16.3.12; (...)".

Artikel 16.3.12 van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid luidt:

"Toezichthouders mogen altijd, zonder voorafgaande verwittiging, elke plaats vrij betreden en het benodigde materiaal meenemen. Zij moeten hierbij de interne en externe veiligheidsprocedures respecteren.

Tot de bewoonde lokalen hebben ze echter alleen toegang als ze aan een van de volgende voorwaarden voldoen :

1° ze hebben de voorafgaande en schriftelijke toestemming gekregen van de bewoner;

2° ze werden ertoe voorafgaandelijk en schriftelijk gemachtigd door de rechter in de politierechtbank. In dat geval hebben de toezichthouders alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en eenentwintig uur 's avonds."

Artikel 16.4.1 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt:

"De toezichthouders behouden hun toezichtrechten in de fase van de bestuurlijke handhaving".

In het voormeld arrest nr. 134/2015 overwoog het Grondwettelijk Hof onder meer:

"B.3.3. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 5 april 1995 blijkt dat de decreetgever het toezicht op de naleving van de milieuwetgeving in beginsel heeft willen «scheiden van de handavingsinstrumenten», onder meer bestaande uit bestuurlijke maatregelen, bestuurlijke geldboeten en strafsancties, om aldus «de preventieve rol [te kunnen] onderstrepen die van het toezicht uitgaat, namelijk voorkomen dat er milieu-inbreuken en milieumisdrijven worden begaan» (Parl. St., Vlaams Parlement, 2006-2007, nr. 1249/1, p. 12).

De preventieve rol van de toezichthouders blijkt onder meer uit artikel 16.3.22 van het voormelde decreet, naar luid waarvan de toezichthouders, wanneer zij vaststellen dat een milieu-inbreuk of een milieumisdrijf dreigt op te treden, alle raadgevingen kunnen verstrekken die zij nuttig achten om dat te voorkomen, en uit artikel 16.3.27 van dat decreet, naar luid waarvan de toezichthouders bij vaststelling van een milieu-inbreuk of een milieumisdrijf, de vermoedelijke overtreder en andere betrokkenen kunnen aanmanen om de nodige maatregelen te nemen om die milieu-inbreuk of dat milieumisdrijf te beëindigen, de



gevolgen ervan geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken of een herhaling ervan te voorkomen.

De bestuurlijke en strafrechtelijke handhaving treedt «pas duidelijk op de voorgrond [...] ná de vaststelling van een milieu-inbreuk of een milieumisdrijf» (Parl. St., Vlaams Parlement, 2006-2007, nr. 1249/1, p. 12).

(...)

B.5.1. *Hoewel de decreetgever het toezicht zo veel als mogelijk heeft willen scheiden van de handhaving, behouden de toezichthouders, krachtens artikel 16.4.1 van het decreet van 5 april 1995, hun toezichtrechten in de fase van de bestuurlijke handhaving.*

De parlementaire voorbereiding vermeldt daarover:

« De toezichtrechten waarover toezichthouders beschikken, gaan niet enkel de bestuurlijke handhaving vooraf. Ook in de fase van de bestuurlijke handhaving moeten de toezichthouders verder gebruik kunnen maken van hun toezichtrechten en staat de toezichthouder in voor de uitvoering van de voortgangscontrole. De toezichthouder moet nagaan of de gegeven raadgevingen of aanmaningen worden gevolgd, en ook de bestuurlijke maatregelen vereisen vaststellingen vanwege de toezichthouder » (Parl. St., Vlaams Parlement, 2006-2007, nr. 1249/1, p. 41).

B.5.2. *Uit het voormelde artikel 16.4.1 van het decreet van 5 april 1995 volgt a contrario dat de toezichthouders hun toezichtrechten niet kunnen uitoefenen in de fase van de strafrechtelijke handhaving.*

B.5.3. *Met betrekking tot het onderscheid tussen toezicht en strafrechtelijke opsporing vermeldt de parlementaire voorbereiding:*

«Essentieel aan de uitoefening van toezicht is het ontbreken van een vermoeden van strafbaar feit. Toezicht kan dus steeds en altijd worden gedaan, zelfs al is er helemaal geen sprake van een milieumisdrijf of milieu-inbreuk. [...] Pas als er een redelijk vermoeden bestaat dat een milieumisdrijf werd gepleegd, zal het toezicht overgaan in opsporing. Opsporing, dat steeds een verdenking van een milieumisdrijf veronderstelt, omvat dan het geheel van bevoegdheden die het wetboek van Strafvordering en de bijzondere wetten, aan bepaalde personen toekent om misdrijven in het algemeen te onderzoeken en de daders ervan op te sporen, met als uiteindelijk doel hun berechting voor de strafrechter. [...]

Voor de rechtspraak heeft het onderscheid tussen toezicht en opsporing onmiskenbaar zijn belang. De rechtspraak verbiedt namelijk dat opsporingsbevoegdheden zouden aangewend worden voor toezicht, of dat van toezichtbevoegdheden zou gebruik gemaakt worden nadat er verdenking van misdrijf is gerezen » (Parl. St., Vlaams Parlement, 2006-2007, nr. 1249/1, p. 13).



Daaruit blijkt dat de toezichthouders, zodra er een redelijk vermoeden van misdrijf vaststaat, hun toezichtrechten niet meer kunnen uitoefenen.

(...)

B.7. Uit het voorgaande volgt dat de decreetgever een strikte scheiding heeft willen bewerkstellingen tussen, enerzijds, de uitoefening van toezichtrechten, en anderzijds, het stellen van opsporings- en onderzoeksdaden, gebaseerd op het criterium van het al dan niet bestaan van een redelijk vermoeden van misdrijf.

(...)

B.11.1. De in het geding zijnde bepaling brengt niet met zich mee dat het de betrokken toezichthouders is toegestaan om «opsporingsbevoegdheden» aan te wenden in de fase van het toezicht en de bestuurlijke handhaving, noch dat het hun is toegestaan toezichtrechten uit te oefenen in de fase van het strafrechtelijk opsporingsonderzoek. Krachtens artikel 16.4.1 van het decreet van 5 april 1995 kunnen de gewestelijke toezichthouders hun toezichtrechten immers slechts aanwenden in de fase van de bestuurlijke handhaving, en niet in de fase van het strafrechtelijk opsporingsonderzoek, dat een aanvang neemt zodra er een redelijk vermoeden van misdrijf bestaat.

Daaruit volgt dat de betrokken toezichthouders, zodra zij redelijkerwijze kunnen vermoeden dat er een misdrijf werd gepleegd, enkel opsporingshandelingen kunnen stellen in hun hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie. De rechtssituatie van de persoon die wordt vermoed een misdrijf te hebben gepleegd, verschilt aldus niet wezenlijk, naargelang de functies van gewestelijke toezichthouder en van officier van gerechtelijke politie ten aanzien van hem worden uitgeoefend door eenzelfde persoon, dan wel door verschillende personen. In beide gevallen kan die persoon immers uitsluitend het voorwerp uitmaken van opsporingsdaden en niet van toezichthandelingen. Het verschil in behandeling is derhalve niet zonder redelijke verantwoording.

B.11.2. Het staat aan de ter zake bevoegde strafrechter te beoordelen of de betrokken gewestelijke toezichthouders de op hen rustende verplichtingen hebben nageleefd, en in voorkomend geval de gevolgen te bepalen die voortvloeien uit een miskening van die verplichtingen.”

5.7.

Gelet op de anonieme telefonische aangifte van “werken” in de bossen, die enerzijds klaarblijkelijk onvoldoende precies was over welke werken het ging, maar waaruit anderzijds kennelijk niet bleek dat sprake was van het plegen van een misdrijf, kon de toezichthouder zijn recht van toezicht krachtens artikel 16.3.10 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid binnen de perken van artikel 16.3.12 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid uitoefenen en zich naar het privébos begeven om na te gaan over welke werken het ging. Het feit dat



het om een anonieme aangifte ging stond dit toezicht niet in de weg, aangezien de toezichthouder ook zonder die aangifte het privébos in het kader van zijn toezichtfunctie mocht controleren.

Toen de toezichthouders zich op 30 juli 2012 ter plaatse begaven en het terrein (met de in het proces-verbaal vermelde kadastrale gegevens) afstapten, oefenden zij hun toezichtsbevoegdheid uit overeenkomstig artikel 16.3.12, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid; zij mochten altijd, zonder voorafgaande verwittiging, de plaats vrij betreden, ongeacht het feit of het privébos al dan niet een aanhorigheid van de woning van de eerste beklagde was. Het bos kan niet beschouwd worden als een bewoond *lokaal*, zodat om zich er toegang toe te verschaffen de toezichthouders niet, overeenkomstig artikel 16.3.12, tweede lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, de voorafgaande en schriftelijke toestemming moesten hebben gekregen van de bewoner of er voorafgaandelijk en schriftelijk moesten toe gemachtigd zijn door de rechter in de politierechtbank.

Bij de vaststellingen op 30 juli 2012 dat er in het bos werken in uitvoering waren, stelden de toezichthouders uiteindelijk vast dat er sprake was van (mogelijke) overtredingen, op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en eveneens op het Bosdecreet. Vanaf dan was er sprake van een redelijk vermoeden van misdrijven en dus het vaststellen en opsporen van misdrijven, waartoe de toezichthouders als officier van gerechtelijke politie gemachtigd waren. Dit belette de toezichthouders, die vanaf dan handelden als opsporingsambtenaren, niet om zich na het doen van deze vaststellingen op de plaats, zich in hetzelfde tijdsbestek nog naar de woning van de eerste beklagde te begeven en aan te bellen. Zij dienden zich niet eerst van het terrein te verwijderen om de machtiging tot toegang te vragen aan de rechter in de politierechtbank. Het was de opsporingsambtenaren ook toegestaan om aan de bewoner een schriftelijke toestemming voor verdere toegang te vragen, hetgeen zij in de feiten ook deden, zoals blijkt uit het proces-verbaal: *"Ik vraag (de eerste beklagde) om samen met ons het terrein af te stappen teneinde de vaststellingen te toetsen aan het beheersplan. Dit blijkt niet te kunnen omdat (de eerste beklagde) op (dat) moment andere verplichtingen (had)"* (stuk 3, kaft 2). De toezichthouders kregen van de bewoner geen toestemming en verlieten het terrein.

Het hof oordeelt dat de vaststellingen op 30 juli 2012 regelmatig zijn gebeurd.

5.8.

Op 13 augustus 2012 ging de opsporingsambtenaar van het Agentschap Natuur en Bos, vergezeld door een politieagent, opnieuw naar het bos om de oppervlakte van de ontbossing en van de constructie met zonnepanelen te kunnen opmeten (zie pagina 2/3 van het navolgend proces-verbaal BG.66B.H2.150069/12-01).

De opsporingsambtenaar stelde vast dat de toegang tot het domein (deels) was afgesloten door hekkens, 'heras-hekkens' genoemd, die daar zeer recent waren aangebracht; deze



waren immers niet aanwezig tijdens de vaststellingen op 30 juli 2012 (zie de foto op stuk 57 van kaft 2).

In beginsel moesten de opsporingsambtenaren, die toen opsporings- en onderzoekhandelingen stelden, om toegang te nemen tot het privébos overeenkomstig artikel 16.3.12, tweede lid, Decreet Algemene Bepalingen in het bezit zijn geweest van een machtiging door de rechter in de politierechtbank. De opsporingsambtenaren hebben de hekkens geopend en zich zonder machtiging van de rechter in de politierechtbank toegang verschaft en hebben vaststellingen verricht. Door de uitspraken van de eerste beklagde, ongeacht of deze al dan niet rechtmatig waren, dat de opsporingsambtenaren zonder toelating zijn erf hadden betreden en hij hen geen toegang meer wilde verschaffen tot zijn percelen (stukken 3 en 4 onderkaft 2 straf dossier: "(...) vervolgt hij "dat hij zijn boel zal verkopen en dat ik het geenszins moet wagen nog één voet op zijn perceel te zetten") en de mogelijkheid die zij toen hadden gehad nader na te gaan van welk domein het bos deel uitmaakte, moest het voor de opsporingsambtenaren duidelijk geweest zijn dat zij niet zonder machtiging nog toegang konden nemen tot het bos. Het feit dat de hekkens geplaatst werden in strijd met het stakingsbevel (zie bespreking hierna van de telastlegging C2) en zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (waarvoor de beklagden nochtans niet vervolgd zijn) doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De opsporingsambtenaren hebben hun bevoegdheid tot verdere betreding verkeerd ingeschat, waarbij nochtans niet kan vastgesteld worden dat zij dit opzettelijk deden (zie bespreking verder hierna).

De bewijselementen die voorwerp zijn van de vaststellingen op 13 augustus 2012 zijn in beginsel onregelmatig verkregen.

Onregelmatig verkregen bewijs is slechts ongeldig en dient bijgevolg te worden uitgesloten in de gevallen bepaald in artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Overeenkomstig artikel 32 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering wordt tot de nietigheid van onregelmatig verkregen bewijselement enkel besloten indien:

- de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, of;
- de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of;
- het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

Bewijs verkregen met schending van een wettelijke bepaling levert niet noodzakelijk een miskennis van het recht op een eerlijk proces op en is daarom nietig; het feit dat de niet-nageleefde wetsbepaling de bescherming van het privéleven en de woning beoogt, doet hieraan geen afbreuk.

Artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering laat niet toe tot andere nietigheden te besluiten dan deze die de wet bepaalt.



De al vermelde verplichting van artikel 16.3.12, tweede lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven.

De begane onregelmatigheid heeft de betrouwbaarheid van de bewijselementen niet aangetast. Bij het openen van de hekkens, begaven de opsporingsambtenaren zich op de centrale toegangsdreef van het domein. Zij zagen een witte auto naderen; deze bleek bestuurd te worden door de inwonende partner van de eerste beklagde. De opsporingsambtenaren hebben de dame aangesproken en vroegen of de eerste beklagde thuis was, waarop deze dame bevestigend antwoordde. De opsporingsambtenaren hebben aldus open aangegeven dat zij vaststellingen zouden verrichten op het terrein. De vaststellingen die zij uitvoerden betreffen onder meer metingen, meer bepaald de ontboste oppervlakte en de oppervlakte van een constructie met zonnepanelen. Verder beschrijven de opsporingsambtenaren werken die werden uitgevoerd op het terrein, zoals grondwerken, het oprichten van wallen en het graven van een put, die gevuld werd met mosselschelpen.

Het bevestigend antwoord van de partner van de eerste beklagde op de vraag of de eerste beklagde thuis was, kan niet als een voorafgaande en schriftelijke machtiging tot een huiszoeking worden beschouwd, doch illustreert wel de openheid waarmee de vaststellingen verricht werden en ondersteunt mede de betrouwbaarheid van deze vaststellingen. Het wijst er ook op dat de opsporingsambtenaren de onregelmatigheid niet opzettelijk hebben begaan, doch dat zij er enkel foutief van uitgingen opnieuw zonder machtiging het terrein te kunnen betreden. Het opzettelijk begaan van een onregelmatigheid in het kader van vaststellingen door opsporingsambtenaren, stemt niet overeen met het begrip (algemeen) opzet als moreel element van een misdrijf.

De effectief uitgevoerde vaststellingen betreffen enkel objectieve metingen en visuele vaststellingen, die de beklagden toelaten deze vaststellingen te betwisten.

Niets wijst erop dat de vaststellingen als gevolg van de begane onregelmatigheid niet betrouwbaar zijn: in het bezit van een machtiging door de rechter in de politierechthank hadden de opsporingsambtenaren geen andere vaststellingen verricht. De vragen in een kantschrift van 3 september 2012 van de procureur des Konings, dus daterend van na de vaststellingen, geven niet aan dat de procureur "de inbreuken niet evident vond", noch brengt dit op enige wijze mee dat de vaststellingen onbetrouwbaar zijn.

Een proces is niet langer eerlijk wanneer het bewijs dat ondanks zijn onregelmatigheid ontvankelijk wordt verklaard, het risico inhoudt van een veroordeling op grond van twijfelachtige gegevens, terwijl de partij tegen wie ze worden aangevoerd in de onmogelijkheid verkeert ze op nuttige wijze tegen te spreken en de waarheid te herstellen. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak wordt beoordeeld op grond van de rechtspleging in haar geheel, door na te gaan of het recht van verdediging is geëerbiedigd, door te onderzoeken of de vervolgte persoon de kans heeft gekregen de authenticiteit van het bewijsmateriaal te betwisten en zich tegen het gebruik ervan te verzetten, door na te



gaan of de omstandigheden waarin de gegevens ten laste zijn verkregen twijfel doen rijzen over de geloofwaardigheid of de juistheid ervan, en door de invloed in te schatten van het onregelmatig verkregen bewijsmateriaal op de afloop van de strafvordering.

Het middel preciseert niet hoe en waarom de begane onregelmatigheid het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging miskent. Deze vaststelling volgt niet uit de loutere vermelding in conclusie dat het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer "tot in zijn kern" zou zijn uitgehold. Uit niets volgt dat de opsporingsambtenaren de onregelmatigheid begingen om de eerste beklagde en de familie "maximaal te beschadigen", noch dat dit kadert in een "reeks van incidenten" hiertoe.

De concrete mogelijkheid tot tegenspraak is essentieel in de beoordeling of een proces eerlijk verloopt. De mogelijkheid tot tegenspraak hebben de beklagden ten volle genoten in de loop van het gehele proces.

Bij gebrek aan concretisering over de miskening van het recht op een eerlijk proces, is het middel niet ontvankelijk.

Het hof stelt vast dat de beklagden de kans kregen de authenticiteit van het met de begane onregelmatigheid verkregen bewijsmateriaal te betwisten, wat zij niet deden. De beklagden voerden immers enkel aan dat het bewijsmateriaal onregelmatig werd verkregen, doch niet dat het bewijsmateriaal niet betrouwbaar is, laat staan waarom het niet betrouwbaar is, noch dat de verrichte vaststellingen niet correct zijn en niet met de werkelijkheid stroken.

5.9.1.

De beklagden betwisten ook de regelmatigheid van de machtiging tot visitatie van de rechter in de politierechtbank van 4 september 2012.

Zij wijzen er op dat de machtiging uitsluitend vermeldt dat er niet nader omschreven vermoedens bestaan van niet nader omschreven inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en dat de motivering niet vermeldt welke concrete aanwijzingen bestaan, noch welk concreet misdrijf wordt onderzocht, en dat deze ook niet enige precisering bevat op welke feiten de visitatie betrekking heeft of de reden waarom de visitatie noodzakelijk is.

De beklagden menen dat de machtiging wellicht is bekomen op grond van de gegevens die werden verkregen door de onregelmatige zoekingen van 30 juli 2012 en 13 augustus 2012.

5.9.2.1.

Uit de machtiging zelf blijkt dat deze werd aangevraagd en gegeven in toepassing van artikel 6.1.5 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wegens vermoedens van inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en op de in de machtiging aangeduide locatie.



De machtiging tot visitatie bevat de volgende overwegingen:

*"Overwegende dat blijkt uit de schriftelijke aanvraag;
Dat er gelet op het schriftelijk verzoek en de schriftelijke toelichtingen door heer
Celhoofd Natuurinspectie West-Vlaanderen, hierboven vernoemd, gegronde
vermoedens bestaan van inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) op de
volaende locatie:*

Dat de machtiging tot visitatie derhalve genoegzaam kan gevorderd en afgeleverd worden".

Zij duidt ook degene aan die gemachtigd wordt, namelijk , officier van
gerechtelijke politie.

5.9.2.2

Artikel 6.1.5 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt niet uitdrukkelijk dat de machtiging moet worden gemotiveerd. Teneinde echter een jurisdictionele controle op de machtiging nadien door de strafrechter mogelijk te maken en de rechten van verdediging te eerbiedigen, moet worden aangenomen dat de machtiging wel degelijk moet worden gemotiveerd, zij het op een wijze die beknopt mag zijn. De aangehaalde overwegingen verwijzen naar de vaststellingen van de opsporingsambtenaar. Dat de politierechter niet uitdrukkelijk vermeldde dat hij deze inlichtingen overnam, staat er niet aan in de weg dat deze mede als de motivering van de machtiging dienen. Deze overwegingen laten het hof toe een rechterlijke controle uit te voeren, meer bepaald de vaststelling dat een machtiging rechtsgeldig werd gegeven. Uit de machtiging volgt dat de stukken aan de bevoegde rechter werden voorgelegd en dat deze zich erover gebogen heeft, waarna de machtiging ook werd verleend. Essentieel is dat de controle door een rechter gebeurde en dat de machtiging door een rechter werd verleend.

Voor zover er bij de vaststellingen op grond van deze machtiging verricht sprake is van een onregelmatigheid, stelt het hof op grond van de toets aan artikel 32 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, verwijzend naar de overwegingen hiervoor met betrekking tot de vaststellingen op 13 augustus 2012, vast dat niet tot de nietigheid van onregelmatig verkregen bewijselementen kan worden besloten omdat de naleving van de betrokken vormvoorwaarden niet wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs niet heeft aangetast en het gebruik van het bewijs niet in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

6.1.

Telastlegging A slaat op het ontbossen van 0,25 hectare met het afschrapen van de bosbodem op twee hopen, op de percelen en , gelegen in parkgebied.



Artikel 4.2.1, eerste lid, 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning met bomen begroeide oppervlakten, vermeld in artikel 3, §1 en §2, van het bosdecreet van 13 juni 1990 mag ontbossen, zoals vermeld in artikel 4, 15°, van dat decreet. Inbreuk op dit verbod is strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en niet door artikel 16.6.3 *quinquies*, alinea 1, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, zoals vermeld in de telastlegging A. Voor zover de telastlegging A slaat op ontbossen, in de zin van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, verbetert het hof dan ook de telastlegging A in deze zin. Deze verbetering laat de feiten van de telastlegging onverlet en voegt er geen nieuwe aan toe. Het is over de zo verbeterde telastlegging dat het verweer werd gevoerd.

6.2.

Artikel 4, 15°, Bosdecreet omschrijft ontbossen als iedere handeling waardoor een bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven.

Artikel 3, § 2, 1 en 2, Bosdecreet bepaalt: *"Onder de voorschriften van dit decreet vallen eveneens:*

- 1. de kaalvlakten, voorheen met bos bezet, die tot het bos blijven behoren;*
- 2. niet-beboste oppervlakten die nodig zijn voor het behoud van het bos, zoals de boswegen, de brandwegen, de aanpalende of binnen het bos gelegen stapelplaatsen, dienstterreinen en ambtswoningen"*

De opsporingsambtenaren stelden op de percelen en vast dat volgens een ruwe schatting ongeveer een halve hectare werd ontbost. De vlakte was helemaal kaal, de bosbodem werd tot op de minerale bodem afgeschraapt en op twee hopen geplaatst (stuk 3, kapt 2). De opsporingsambtenaren stelden vast dat op perceel 206 een constructie van ongeveer 24 meter op 8 meter werd geplaatst, op het dak waarvan zonnepanelen werden geplaatst. Onder het dak stonden machines gestald. Op 13 augustus 2012 stelden de opsporingsambtenaren vast dat de ontbossing om en bij 0,25 hectare bedroeg.

Deze vaststellingen tonen aan dat er sprake was van ontbossen in de vermelde zin. Dat volgens de beklagden de constructie en de gestalde machines worden *"(aangewend) ten behoeve van het bos"*, is niet aangetoond en niet relevant. De beklagden beschikten niet over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning voor het ontbossen. Het ontbossen werd uitgevoerd door of in opdracht van de eerste beklagde en geschiedde voor rekening van de tweede beklagde. Er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout voor de tweede beklagde als rechtspersoon, gezien er binnen de rechtspersoon onvoldoende aandacht was voor de naleving van de wettelijke voorschriften bij ontbossing (zie wat betreft de (morele) toerekening voor de rechtspersoon ook hierna). De feiten zijn de eerste en de tweede beklagde toerekenbaar.



Het schuldbestanddeel van het te laste gelegde misdrijf bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging. Het hof leidt het bestaan van dit opzet voor beide beklaagden af uit de door de eerste beklaagde gepleegde materiële feiten en de vaststelling dat deze feiten de beide beklaagden kunnen worden toegerekend, terwijl de beklaagden als daders rechtvaardiging, schuldonthefing en niet toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk maken.

De telastlegging A is voor de beide beklaagden bewezen gebleven.

7.1.

De telastlegging B slaat op het wederrechtelijk achterlaten van afvalstoffen, wat B1 betreft het achterlaten van slib op perceel afkomstig van het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel en wat B2 betreft het achterlaten van mosselschelpen in een aangelegde put op perceel .

Artikel 3, 1° Materialendecreet omschrijft sinds 1 juni 2012 het begrip afvalstof als elke stof of eik voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.

Artikel 12, § 1 Materialendecreet bepaalt sinds 1 juni 2012 dat het verboden is afvalstoffen achter te laten of te beheren in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan. Artikel 22 Materialendecreet deelt de afvalstoffen volgens hun aard of herkomst ervan in als huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen.

Het Afvalstoffendecreet, dat sinds 1 juni 2012 is opgeheven, omschreef het begrip afvalstof en het verbod op eenzelfde wijze.

Inbreuk op het verbod is strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste alinea Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Ook hier geldt dat het schuldbestanddeel van het te last gelegde misdrijf bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging. Het hof leidt het bestaan van dit opzet voor beide beklaagden af uit de door de eerste beklaagde gepleegde materiële feiten en de vaststelling dat deze feiten de beide beklaagden kunnen worden toegerekend, terwijl de beklaagden als daders rechtvaardiging, schuldonthefing en niet toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk maken.

7.2.

Wat betreft de feiten van de telastlegging B1 stelden de opsporingsambtenaren op 13 augustus 2012 vast dat op perceel , eigendom van , de afwateringsgracht werd geruimd en dat de specie deels werd uitgevoerd over de dreef, die gelegen is op perceel .



Uit de wijze waarop de gracht werd geruimd, namelijk te diep en door medeneming van minerale bodem, en de geruimde specie vervolgens over de dreef werd uitgevoerd, leidt het hof af dat de beklagden zich van deze specie wilden ontdoen, zodat er sprake is van een afvalstof. Dat 'slib' niet is vermeld op de lijst van het Besluit van 17 februari 2012 van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringen en afvalstoffen (); de beklagden verwijzen ten onrechte nog naar het Afvalstoffenreglement, het vroegere (), brengt niet mee dat er *in casu* geen sprake was van een afvalstof. Ook de verwijzing van de beklagden naar het feit dat het uitgegraven bodem zou geweest zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de specie in kwestie een afvalstof was.

7.3.

Wat betreft de felten van de telastlegging B2 stelden de opsporingsambtenaren op 13 augustus 2012 het volgende vast: "*Op perceel werd een put gegraven. Er werd ongeveer 3 kubieke meter grond verzet. De put werd zorgvuldig toegedekt met takken. Wanneer we naderen zien we dat de gehele put is gevuld met mosselschelpen, vermoedelijk afkomstig van het restaurant uitgebaat door verdachte.*" (stuk 55, kaft 2 strafdossier).

Uit het graven van een put bestemd voor het dumpen van een grote hoeveelheid mosselschelpen, leidt het hof af dat de beklagden zich wilden ontdoen van de mosselschelpen en deze een afvalstof vormen. De achtergelaten mosselschelpen waren geenszins een grondstof, noch was er sprake van enige vorm van hergebruik, ook niet wanneer deze deels zouden zijn achtergelaten op de dreef.

7.4.

De telastleggingen B1 en B2 zijn voor de beide beklagde bewezen.

8.

De telastlegging C betreft het negeren van de opgelegde bestuurlijke maatregel.

Op 30 juli 2012 deelde de bevoegde opsporingsambtenaar mee dat de werken mondeling werden stilgelegd middels een bestuurlijke maatregel. Dit stakingsbevel werd bekrachtigd door een beslissing van 10 augustus 2012 en hield de onmiddellijke stopzetting in van de aan gang zijnde werken en verbod nog werken van welke aard ook uit te voeren in de bospercelen, nader aangeduid in dit document.

Anders dan de beklagden voorhouden is het stakingsbevel niet vervallen, doordat de schriftelijke bekrachtiging van het mondelinge bevel 10 dagen later volgde.

Het geldig bekrachtigde stakingsbevel hield geen excessieve schending van het eigendomsrecht van de beklagden in. Het stakingsbevel strekt ertoe te vermijden dat de wederrechtelijke toestand uitbreiding neemt en dat, wat betreft de inbreuken op het Bosdecreet, het bosmilieu nog meer schade zou oplopen. De beklagden werden van dit



stakingsbevel mondeling in kennis gesteld en ontvingen de schriftelijke bekrachtiging ervan. Zij hebben dit bevel niet aangevochten. Het stakingsbevel belette de beklaagden niet ieder genot en gebruik van hun eigendom en liet hun verder een normaal gebruik en genot toe.

Er is geen reden om het stakingsbevel buiten toepassing te verklaren.

Op 13 augustus 2012 stelde de opsporingsambtenaar vast dat ondanks de opgelegde bestuurlijke maatregel tot stopzetting van de werken, er bijkomende werken op de site werden uitgevoerd. Het betroffen voornamelijk grondwerken, waarbij de gestapelde gronden werden verwerkt, deels in "wallen", deels uitgevoerd op boswegen (stuk 55, kaft 2 strafdossier). Op de percelen en werd eveneens gewerkt. Zoals uit de fotoreportage blijkt, werd de grond rond de al vermelde constructie verder geëgaliseerd en werden boomstammen verwerkt (stuk 62, kaft 2 strafdossier).

Het verwerken en verplaatsen van de hopen met aarde, het egaliseren van de grond rond de niet vergunde constructie, het verwerken van de boomstammen en het verwerken van de aarde vormen duidelijk een inbreuk op de opgelegde bestuurlijke maatregel die inhield dat werken van deze aard niet verder mochten worden uitgevoerd of worden aangevat.

Door het plaatsen van hekken, aangeduid als Heras-hekkens, hebben de beklaagden ook werken uitgevoerd in strijd met het stakingsbevel; deze hekkens werden geplaatst zonder enige voorafgaande vergunning. De plaatsing van deze hekkens houdt zonder twijfel verband met de afstapping door ambtenaren van het Agentschap Natuur en Bos op 30 juli 2012 en de uitfatingen op dat moment van de eerste beklaagde en was bedoeld om de opsporingsambtenaren de toegang tot het bos te ontzeggen of te bemoeilijken. De vaststelling door het hof dat de vaststellingen op 13 augustus 2012 onregelmatig waren, is niet in tegenstrijd met de bewezenverklaring van dit onderdeel van de telastlegging C2.

9.

De telastlegging D slaat op enerzijds, wat betreft D1, het oprichten van de constructie voorzien van zonnepanelen en anderzijds, wat betreft D2, de strafbare instandhouding ervan.

De oprichting van de constructie zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning is op grond van de hiervoor vermelde gegevens bewezen.

De instandhouding ervan geschiedt in parkgebied, dat overeenkomstig artikel 1.1.2.b.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ruimtelijk kwetsbaar gebied is, zodat op grond van artikel 6.1.1, derde lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken nog steeds geldt.

De inbreuken zijn de beide beklaagden toerekenbaar.



Wat betreft de vaststelling dat het moreel element van het misdrijf voor de beide beklagden voorhanden is, verwijst het hof naar de overwegingen hiervoor inzake het voor dit misdrijf vereiste opzet. Voor de tweede beklagde als rechtspersoon is er sprake van een eigen strafrechtelijke fout door het gebrek aan aandacht voor de naleving van de stedenbouwkundige voorschriften.

10.

De **telastlegging E1** slaat op het ontbossen van ongeveer 0,25 hectare bos door het afschrapen van de bosbodem op twee hopen, op percelen en

Het hof stelt vast dat de feiten van de telastlegging E1 als *ontbossen* zich vereenzelvigen met de feiten voorwerp van de telastlegging A, die door het hof verbeterd werd. Er is geen sprake van een afzonderlijke inbreuk op het Bosdecreet, strafbaar gesteld door het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Het hof stelt aldus vast dat het niet te oordelen heeft over de telastlegging E1.

11.

De **telastlegging E2** slaat op de strafbare instandhouding van de ontbossing, voorwerp van de telastlegging A. Deze inbreuk is gelegen in parkgebied, dat overeenkomstig artikel 1.1.2.b.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ruimtelijk kwetsbaar gebied is, zodat op grond van artikel 6.1.1, derde lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de strafsancie voor het instandhouden van inbreuken nog steeds geldt.

De inbreuk is bewezen en is de beide beklagden toerekenbaar.

12.1.

De **telastlegging F** slaat wat betreft F1 (respectievelijk a, b, c en d) op het afschrapen van de toplaag van de centrale toegangsdrif op perceel , het afschrapen van de bosbodem op twee hopen op percelen en , het aanleggen van een gracht op de scheiding van de percelen en en het uitdiepen van de afwateringsgracht op perceel en achterlaten op perceel als een aanmerkelijke reliëfwijziging en wat betreft F2 (respectievelijk a, b, c en d) op de strafbare instandhouding van deze aanmerkelijke reliëfwijzigingen.

Uit de door de opsporingsambtenaren beschreven werkwijze bij de vermelde reliëfwijzigingen en de fotodossiers volgt dat deze als aanmerkelijk moeten worden aangemerkt en dat er sprake was van een wijziging van de aard en de functie van de percelen. De opsporingsambtenaar beschreef onder meer dat er sprake was, wat betreft de gracht, van een te diepe ruiming en het schrapen of graven tot op de minerale bodem.

12.2.

┌ PAGE 01-00000687045-0032-0045-01-01-4 ┐



De telastlegging F slaat wat betreft F3 (respectievelijk a en b) op het aanleggen van wallen met de afgeschaapte bosbodem van percelen en en het graven van een put als een aanmerkelijke reliëfwijziging en wat betreft F4 (respectievelijk a en b) op de strafbare instandhouding van deze aanmerkelijke reliëfwijzigingen.

De vastgestelde aanleg van de wallen vormt een aanmerkelijke reliëfwijziging die duidelijk de aard en de functie van het terrein op die plaatsen als bos wijzigt.

De put die werd gegraven voor het dumpen van lege mosselschelpen is eveneens een dergelijke reliëfwijziging. Het gebruik van deze put als een stort voor lege mosselschelpen illustreert de wijziging van de aard en de functie van deze plaats die bos is.

12.3.

Wat betreft de vaststelling dat het moreel element van het misdrijf voorhanden is, verwijst het hof voor de telastleggingen F1 tot en met F4 naar de overwegingen hiervoor inzake het voor dit misdrijf vereiste opzet. Voor de tweede beklagde als rechtspersoon is er sprake van een eigen strafrechtelijke fout door het gebrek aan aandacht voor de naleving van de stedenbouwkundige voorschriften.

13.1.

De telastleggingen G tot en met K betreffen inbreuken op het Bosdecreet van 13 juni 1990. Deze telastleggingen richten zich op de feitelijke gedragingen die voorwerp zijn van de telastleggingen van respectievelijk D1, B1, B2, A, F1a, F1b, F1c en F1d en volgens de telastleggingen G tot en met K ook een inbreuk op het Bosdecreet vormen.

13.2.

Artikel 97, § 2, Bosdecreet bepaalt:

"Onverminderd de verbodsbepalingen opgenomen in wetten, decreten en reglementen is het, zonder toestemming van de bosbeheerder en machtiging van het Agentschap of zonder dat het voorzelen is in het goedgekeurd beheersplan, in alle privé-bossen verboden:

- 1. keten, loodsen en alle andere constructies en verblijfsgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn;*
- 2. reclame aan de bomen te bevestigen, reclameborden te plaatsen en onverschillig welk ander middel van commerciële reclame te gebruiken;*
- 3. de rust in het bos en van de bezoekers op welke wijze ook te verstoren;*
- 4. resten, vuilnis en afval, van welke aard ook, achter te laten buiten de daartoe ter beschikking gestelde verzamelplaatsen, met uitzondering van houtafval en boomschors die achterblijven na een toegestane exploitatie;*
- 5. bomen te beschadigen, planten weg te nemen, uit te rukken of af te snijden, tenzij als beheersmaatregel;*



6. *onverschillig welk voorwerp dat tot de uitrusting van het bos behoort te vernielen, te beschadigen, te verplaatsen en te misbruiken;*
7. *prikkeldraad aan te brengen en/of in stand te houden in en om de bossen, tenzij anders voorzien in het beheersplan;*
8. *het strooisel te verwijderen;*
9. *dieren te houden binnen omheiningen. Omvorming van bestaande bossen tot grasweide, wordt gelijkgesteld met ontbossing."*

Op grond van artikel 107bis Bosdecreet en artikel 16.1.1, eerste lid Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid is inbreuk op deze bepaling strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

13.3.

Het hof heeft de *feiten* die voorwerp zijn van de telastleggingen G tot en met K hiervoor bewezen verklaard, bij de bespreking van telastleggingen waarvan deze feiten ook het voorwerp vormden. De strafbaarheid van de feitelijke gedragingen als inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het Materialendecreet, staat er niet aan in de weg dat deze feiten, als eendaadse samenloop, strafbaar zijn en vervolgd worden als inbreuken op het Bosdecreet.

Het hof rekent deze feiten de beide beklaagden toe als respectieve inbreuken op het Bosdecreet. Voor de toerekening en het morele element wijst het hof naar de overwegingen hiervoor en hierna.

De telastleggingen G tot en met K zijn voor de beide beklaagden bewezen.

13.4.

De opmerking van de beklaagden dat de feiten van de telastlegging G ten behoeve van het bos geschieden is niet relevant; dit neemt niet het verboden karakter van de handeling weg.

Anders dan de beklaagden, stelt het hof vast dat de handelingen van de telastlegging K1 ingrijpende wijzigingen in het ecosysteem van het bos zijn.

Het "*bereikbaar*" (p. 33 conclusie; sic; lees: *berijdbaar*) houden van de dreven en het delven van de grachten conform het beheersplan mag niet geschieden op een wijze die een inbreuk vormt op het Materialendecreet of enig ander wettelijk gebod of verbod.

14.

Uit artikel 5, eerste lid, Strafwetboek volgt dat, behoudens de in het vierde lid van deze bepaling vermelde publiekrechtelijke rechtspersonen, elke rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband



hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De tweede beklagde bestaat en handelt wezenlijk door het toedoen van de eerste beklagde, haar gedelegeerd bestuurder. Voor het doen van de voormelde vaststelling in functie van artikel 5, eerste lid, Strafwetboek houdt het hof rekening met de handelingen van de eerste beklagde als gedelegeerd bestuurder, die zo ook een strafrechtelijke fout voor de tweede beklagde uitmaken. Bovendien was er binnen de tweede beklagde onvoldoende aandacht voor de naleving van toepasselijke regelgeving, terwijl zij nochtans als professioneel handelingen stelt in verband met onroerende goederen.

De beklagden voeren geen rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid aan en maken deze ook niet enigszins aannemelijk, zodat hun opzet voor de telastleggingen is aangetoond.

15.1.

De verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1., tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is voor de beide beklagden aanwezig. De beklagden zijn immers personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen, of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen, of die bij die verrichtingen professioneel als tussenpersoon optreden. De voormelde bepaling slaat op alle personen die een beroep of een bedrijvigheid uitoefenen dat of die in verband staat met het bouwwezen in de ruimste betekenis van het woord. Daarbij moeten zij dit niet uitsluitend als beroep doen. Enige activiteit ter zake volstaat.

Uit het doel van de tweede beklagde als rechtspersoon leidt het hof af dat zij activiteiten bedoeld door artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beoogt. Er zijn bewezen handelingen die een inbreuk vormen op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en die voor rekening van de tweede beklagde werden uitgevoerd in een professioneel verband. De eerste beklagde heeft als gedelegeerd bestuurder van de tweede beklagde deze handelingen in professioneel verband uitgevoerd of hiertoe opdracht gegeven.

15.2.

De voor het hof bewezen feiten, die gelijktijdig aan het hof worden voorgelegd, leveren respectievelijk verscheidene misdrijven op en zijn verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor deze misdrijven samen alleen de zwaarste straf uitspreekt.

15.3.

De door de beklagden gepleegde feiten betreffen schadelijke ingrepen in bos gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, namelijk parkgebied. De beklagden gingen eigengereid te



werk en stoorden zich niet aan enige wettelijke verplichting. Zij hadden enkel oog voor hun eigen belangen en niet voor het belang van het behoud van bossen voor de gemeenschap, zelfs al betroffen het privébossen.

De inbreuken gebeurden ook op grote schaal en verspreid over het gehele bos.

De beklaagden deinsden er ook niet voor terug bedrijfsafvalstoffen, lege mosselschelpen afkomstig van de restaurantactiviteit van de tweede beklaagde, op grove wijze te dumpen in een daartoe speciaal gegraven put. Niet alleen brachten zij het natuurlijk milieu schade toe, bovendien deden zij sectorgenoten die dergelijke afvalstoffen wel op legale wijze laten verwijderen oneerlijke concurrentie aan. Zij beoogden uitsparing van kosten en lieten hun financiële belangen primeren op de naleving van de wet.

Ook los van de vermelde verzwarende omstandigheid, die zowel voor de eerste als de tweede beklaagde voorhanden is, was de aan deze beklaagden door de eerste rechter opgelegde bestraffing te laag. De beklaagden hebben in een groot domein gedurende lange tijd en op grote schaal de beschreven wederrechtelijke toestand gerealiseerd. Zij stoorden zich niet aan de regels die in het algemeen belang een goede ordening van de ruimte en een bescherming van het natuurlijk milieu beogen en hadden enkel oog voor hun eigen economische belangen, terwijl het herstel van de plaats niet is aangetoond, zoals hierna verder besproken. Als professionals met betrekking tot onroerende goederen wegen dergelijke inbreuken nog zwaarder, zoals ook de wetgever door het voorzien van de betreffende verzwarende omstandigheid heeft aangegeven.

Een effectieve geldboete is dan ook de meest aangepaste straf om de beklaagden aan te sporen voortaan de wettelijke regels na te leven. De hierna bepaalde geldboete staat voor elke beklaagde in verhouding tot de ernst, de omvang en de duur van de bewezen feiten.

De met eenheid van opzet gepleegde bewezen misdrijven werden deels gepleegd na 31 december 2011, zodat het hof de geldboete telkens verhoogt met 50 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf moet de eerste beklaagde aanzetten de hem opgelegde geldboete te betalen.

16.

De eerste en de tweede beklaagde dienen, als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf, elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot 150 euro.



Tevens zijn de eerste en de tweede beklagde elk gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131^{quater} (ns), B.S. 1 maart 2013).

17.

Het hof veroordeelt de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, zoals hierna bepaald.

18.1.

De stedenbouwkundig inspecteur leidde bij brief van 24 januari 2013 bij het parket een herstellvordering in. Deze herstellvordering was vergezeld van een positief advies van 25 oktober 2012 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, zodat voldaan is aan artikel 6.1.7 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

18.2.

De herstellvordering heeft betrekking op de onroerende goederen gelegen te

Hiervoor stelde het hof vast dat de vermelding in de dagvaarding van de percelen met nummers

en dient te worden weggelaten omdat niet kon worden vastgesteld dat de vervolging betrekking heeft op misdrijven die op die percelen zouden zijn gepleegd. Uit de herstellvordering blijkt evenmin dat de uitvoering van de, hierna besproken, gevorderde herstelmaatregelen wordt gevorderd op die percelen waarvan het hof de vermelding van de nummers weglaat, zodat de vermelding van deze perceelnummers in de herstellvordering zonder voorwerp is.

18.3.

De herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt:

- heraanplanten bomen conform voorgaande toestand;
- verwijderen van niet alle bodemeigen gestorte materialen (stenen, mosselafval, vet, ...);
- verwijderen van nieuw aangelegde toegangen, wegenis of oprit;
- herstellen van het reliëf in de voorgaande toestand;
- verwijderen bijgebouwde constructie inclusief verwijderen van zonnepanelen;
- verwijderen van hekken en poorten verder gelegen dan 30 m van de woning.

De heraanplant van bomen en het herstellen van de oorspronkelijke bodem en het reliëf dient te gebeuren conform de instructies van het Agentschap Natuur en Bos. De afbraak betreft, volgens de herstellvordering, steeds (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten)



het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

18.4.

Art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoonst dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen, *in casu* herstel in de oorspronkelijke toestand, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.



18.5.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevelen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

18.6.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, § 1, 1°), als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 2° i.p.v. 1°).

De mogelijkheid van afwijking van de bestemmingsvoorschriften en de mogelijke regulariseerbaarheid van inbreuken bij zonevreemde handelingen of werken is dan ook niet het doorslaggevende criterium. In beide gevallen blijft immers de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

18.7.

Het blijkt niet dat de vordering inzake de gevorderde herstelmaatregelen gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De herstellvordering is wat betreft een goede plaatselijke ordening voldoende concreet gemotiveerd door onder meer vermelding van het volgende:

PAGE 01-00000687045-0039-0045-01-01-4



- De inbreuken hebben betrekking op ontbossing, kappen van bomen, wijzigen van bodem en reliëf en bijbouwen van constructies. Het perceel is gelegen in ruimtelijk kwetsbaar parkgebied. De inbreuken zijn strijdig met de voorschriften voor dergelijke parkgebieden.
- De inbreuken zijn bovendien ontoelaatbaar en schenden de plaatselijke ordening op een meer dan kennelijk onevenredige wijze. De goede ruimtelijke ordening en de algemene bestemming van het gebied komt door het plegen van de inbreuken in het gedrang. De inbreuken zijn bovendien nog steeds bezig en kennen uitbreiding. Om deze reden is het herstel in de oorspronkelijke staat de enige te vorderen maatregel.
- Het perceel is gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, waarvoor een absolute nultolerantie geldt en die tot de hoogste prioriteiten behoort voor handhaving ruimtelijke ordening.
- Het perceel is niet gelegen in een geselecteerde zone van de afbakening van het regionaal stedelijk gebied Brugge en is volgens de biologische waarderingskaart gelegen in biologisch waardevol (beukenbos, sparrenbos) en biologisch zeer waardevol (grove den met ondergroei) en faunistisch voornaam gebied. Volgens de ecosysteemkwetsbaarheidskaart is het perceel gelegen in een belangrijke prioritaire zone en VEN-waardig gebied.
- Volgens de landschapsatlas is het perceel gelegen in de relictenzone "Kasteelparken en bosgebieden Sint-Andries - Varsenare", waarbij de beleidswenselijkheid hierbij expliciet is: "Behoud van het bosbestand, opvang van de residentiële druk en verwijderen van verdere versnijdingen".
- Volgens de landschapsatlas is het perceel gelegen in de ankerplaats "Kasteeldomeinen van ...". Dit landschap kent belangrijke wetenschappelijke historische, esthetische, socioculturele en ruimtelijk structurerende waarde. Dit landschap wordt door de inbreuken ondermijnd.

Deze elementen samen geven voldoende aan dat de betaling van een meerwaardesom, of een andere vorm van herstel zoals het uitvoeren van aanpassingswerken, niet volstaat om het beoogde herstel te realiseren.

Het staat, zoals al vermeld, niet aan het hof de opportuniteit van de herstellvordering te beoordelen.

18.8.

Het gevorderde herstel blijkt ook redelijk te zijn in vergelijking met de eventuele last die dit voor de betrokkene meebrengt. Het herstel in de oorspronkelijke staat houdt niet noodzakelijk in het herstel in de materiële toestand die gelijk is aan de toestand die voor de inbreuken bestond, dan wel die zou bestaan hebben als de stedenbouwkundige inbreuken niet zouden gepleegd zijn, maar wel een herstel naar een wettige toestand. Ten onrechte



voeren de beklagden aan dat herstel vaag en onnauwkeurig zou zijn geformuleerd. Het is niet noodzakelijk dat alle bomen worden aangewezen, of dat de bedoelde wegenissen of opritten precies worden aangeduid. De herstelmaatregelen beogen het realiseren van een wettige toestand, wat gerealiseerd wordt door het herstel van de wederrechtelijke toestand die door de bewezen telastleggingen werd gerealiseerd.

Wat betreft de hekkens, wordt de wettige toestand hersteld door het verwijderen van de geplaatste Heras-hekkens en niet door verwijderen van hekken en poorten verder gelegen dan 30 m van de woning, wat ruimer is dan de telastlegging waarop deze gevorderde herstelmaatregel steunt.

Hiervoor stelde het hof al vast dat het argument, en de bewering, van de beklagden dat de constructie met zonnepanelen werd aangewend ten behoeve van het bos niet relevant is; dit is ze evenmin in het kader van de beoordeling van de (redelijkheid van de) herstellvordering.

Ook de verwijzingen naar het (toekomstige) beheersplan waarmee de herstelmaatregelen in conflict zouden dreigen te komen, de beweerde geringe ecologische meerwaarde van bepaalde boomsoorten, de andere inrichting door het Agentschap Natuur en Bos op terreinen in de onmiddellijke omgeving van het bos, brengen niet mee dat de herstellvordering onredelijk is. De heraanplant van bomen en het herstellen van de oorspronkelijke bodem en het reliëf zal dienen te gebeuren conform de Instructies van het Agentschap Natuur en Bos, zonder dat dit meebrengt dat het hof zijn beslissingsmacht en -bevoegdheid inzake de herstellvordering delegeert aan dit agentschap.

18.9.

De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregelen zijn nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen; niets wijst er op dat de plaats in de oorspronkelijke toestand werd hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

18.10.

Het hof is niet gebonden door de hersteltermijn zoals door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderd. Terecht voeren de beklagden aan dat deze voldoende ruim moet zijn om overleg met het Agentschap Natuur en Bos ter uitvoering van een deel van de herstelmaatregelen toe te laten. Bovendien stelt het hof vast dat bepaalde herstelmaatregelen seizoensgebonden kunnen zijn. De hierna bepaalde termijn van één jaar stelt de beklagde in staat tot de materiële uitvoering van het herstel over te gaan, hierin begrepen het vernemen van de instructies van het Agentschap Natuur en Bos.

18.11.

De vrees bestaat dat de beklagden niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zullen uitvoeren. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom wel degelijk aangewezen om de beklagden tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.



De stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom van 150 euro per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het herstel. Gelet op de onwil van de beklaagden tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is deze dwangsom noodzakelijk en een gepaste aansporing om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

Gelet op de lange tijd dat de beklaagden het herstel al hadden kunnen uitvoeren en hun keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hen hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijtermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

18.12.

Het hof machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge en de stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de beklaagden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn.

19.

Er zijn geen burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof geen burgerlijke belangen aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor vermeld en de artikelen:

- 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbeteringen

verbetert de telastlegging A zoals vermeld in randnummer 6.1;

verbetert de telastleggingen A, B1, B2, D, E1, E2, F1, F2, G, H, I en K zoals hiervoor in de randnummers 3.1. tot en met 3.3. vermeld, meer bepaald:

PAGE 01-00000687045-0042-0045-01-01-4



- in de telastleggingen D, E en F: telkens toevoeging na de vermelde artikelen 4.2.1.1° a) (telastlegging D), 4.2.1.2° (telastlegging E) en 4.2.1.4° (telastlegging F) van de tekst "*Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*";
- in de telastleggingen D1 en G: telkens toevoeging na de woorden "*op perceel*" van de woorden "*te hebben opgericht*";
- in de telastleggingen A, B1, B2, E1, E2, F1, F2, H, I en K: in de tijdsbepalingen telkens weglating van het woord "*minstens*";

verbetert de dagvaarding zoals hiervoor in de randnummers 3.5. en 3.6. vermeld, meer bepaald:

- weglating van de percelen met nummers
- verbetering van de oppervlakte van de percelen met nummers en :
 - perceel : 49 a 90 ca
 - perceel : 38 a 50 ca.

Strafvordering

stelt vast niet te moeten oordelen over de telastlegging E1 die zich vereenzelvigd met de telastlegging A, zoals vermeld onder randnummer 10;

verklaart de feiten van de telastleggingen A, B1, B2, C1, C2, D1, D2, E2, F1 (a, b, c, d), F2 (a, b, c, d), F3 (a, b), F4 (a, b), G, H, I, J, K1, K2, K3 en K4 bewezen voor de eerste beklagde en de tweede beklagde ;

veroordeelt de eerste beklagde voor de telastleggingen A, B1, B2, C1, C2, D1, D2, E2, F1 (a, b, c, d), F2 (a, b, c, d), F3 (a, b), F4 (a, b), G, H, I, J, K1, K2, K3 en K4 samen tot een geldboete van 3.000 euro, vermeerderd met 50 deciemmen tot 18.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de tweede beklagde voor de telastleggingen A, B1, B2, C1, C2, D1, D2, E2, F1 (a, b, c, d), F2 (a, b, c, d), F3 (a, b), F4 (a, b), G, H, I, J, K1, K2, K3 en K4 samen tot een geldboete van 2.500 euro, vermeerderd met 50 deciemmen tot 15.000 euro;

veroordeelt de beklagden voormeld elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten bepaald op 51,20 euro;

veroordeelt de beklagden voormeld elk tot betaling van een bijdrage in het Slachtofferfonds van 25 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 150 euro;

veroordeelt de beklagden voormeld hoofdelijk tot de kosten, voor het openbaar ministerie begroot op 326,71 euro in eerste aanleg en 223,96 euro in beroep;



Herstelvordering

stelt vast dat de herstelvordering van de stedenbouwkundig inspecteur zonder voorwerp is voor zover deze betrekking heeft op de percelen met nummers

en ;

beveelt aan en de , op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, over te gaan tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats te

in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest door :

- heraanplanten bomen conform voorgaande toestand;
- verwijderen van niet alle bodemeigen gestorte materialen (stenen, mosselafval, ...);
- verwijderen van nieuw aangelegde toegangen, wegenis of oprit;
- herstellen van het reliëf in de voorgaande toestand;
- verwijderen bijgebouwde constructie inclusief verwijderen van zonnepanelen;
- verwijderen van de aangebrachte Heras-hekkens,

waarbij de heraanplant van bomen en het herstellen van de oorspronkelijke bodem en het reliëf dient te gebeuren conform de instructies van het Agentschap Natuur en Bos. De afbraak betreft, volgens de herstelvordering, steeds (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente) het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de legale verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;

verklaart de herstelvordering voor het meer of anders gevorderde ongegrond;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklagde een dwangsom van 150 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is getreden,

zegt voor recht dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRD, op kosten van de veroordeelde.

Burgerlijke belangen

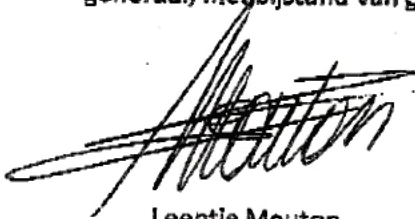
Houdt geen burgerlijke belangen aan.

PAGE 01-00000687045-0044-0045-01-01-4

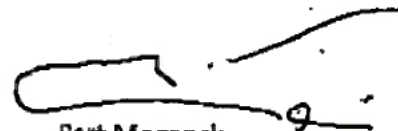


Kosten eerste aanleg:	€ 326,71
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 63,00
Afschriften akten HB:	€ 3,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. OM aan beklagden:	€ 102,60
	€ 203,60
+ 10 %:	€ 20,36
Totaal:	€ 223,96

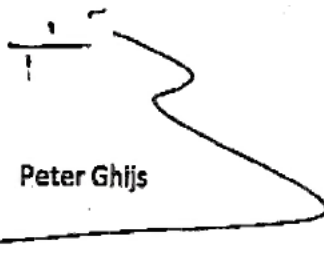
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 14 oktober 2016 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.



Leentje Mouton



Bart Meganck



Peter Ghijs



Erik Van de Sijpe

